

Двѣтъ ябълчени дървета.

Единъ богатъ градинаринъ ималъ двѣ момчета, едното было година по-голѣмо отъ другото. Когато са родило второто посадилъ при пролѣза на градината си двѣ ябълчени младочки, на голѣмина еднакви, и сетнѣ се съ еднаква грыжа ги отглѣдвалъ и двѣтѣхъ, на които толкози еднакво имъ подобрѣло отъ градинарѣвото обработваніе, щото ако дадѣхъ нѣкому да си избере една отъ тѣхъ, нещеше да ги избира, коя да е щеше да земе, защото никакъ не са различавахъ една отъ друга. Когато дѣцата му поотраснали и можали вѣче да работятъ съ градинарскитѣ съчева, той ги завелъ, въ единъ хубавъ пролѣтенъ день, при двѣтѣхъ дървета, които былъ за тѣхъ посадилъ, и имъ былъ турилъ сѣщы имена както тѣхнитѣ, и, като имъ показалъ хубавината на стеблата и многото цвѣтъ който былъ об-сипанъ по клонитѣ, рѣкалъ имъ: — Виждате, дѣца, че ви ги предавамъ хубавы, здравы, читавы. Ако съ голѣма грыжа ги обработвате, тѣмъ ёще по-вѣче ще имъ върви сѣ напредъ: ако ги изоставите, тѣ ще заленѣжтъ и нехе-